

Hudo je bilo Jeromnu, ko so ga pozneje zasmehovali, a vselej se je premagal z zatrdilom, da poslej hoče ostati mož-beseda.

In res ni več pil žganja. Zadovoljen je bil sam in z njim tudi gospodar. Ko je minilo leto, so se ljudje še komaj spominjali nastavljenе pasti, toda Jeromen je ni pozabil. Njegov gospodar pa ob letu tudi ni pozabil obljubljenega darila za Jeromnovo vzdržnost. Prinesel mu je s sejma neko popoldne lepo novčarko, kamor naj bi hlapec spravljaj denar, namesto da bi ga znosil za žganje v gostilnice. Hlapec se je branil darilca in trdil, da ne more biti do smrti gospodarju zadosti hvaležen, ker ga je rešil iz koša — in pasti.

Tolarčki svetega Jožefa.

„Kaj so to zvezdice,
striček, povejte!
Aj, kak se svetijo,
striček, pogledjte!“

„Svetega Jožefa
to so denarčki,
suhi njegovi so
beli tolarčki.

Lani, predlanskim
šel je bil v košnjo,
pa jih prisluzil je
skrinjo in mošnjo.

Jezušček, angelčki
zdaj se igrajo,
gori v nebesih po
tleh jih kotajo.

Če narediš pa iz
štirih kolesa,
pa te popeljejo
gori v nebеса.““

Časih kateri kar
mimo njih skoči
in se na zemljico
semkaj potoči.

Srečen je tisti, ki
beli denarček
svetega Jožefa
najde tolarček.

Cvetko Gorjančev.

Jurjeva.

Zacingljali zvončki beli
pesem so veselo;
mrzla burja, sneg in krivec —
vse je konec vzelo.

Prišel je na čilem vrancu
sveti Jurij v kraje,
vse možice je snežene
vmoril kakor zmaje.

In zato odprla Vesna
na stežaj je duri,
se čudila: „Kak junak si
hraber — sveti Jurij!“

In trobentice zapele
večno so mu slavo;
zacingljali zvončki beli,
venčali mu glavo.

Utva.

